Sygn. akt I C 119/15

WYROK ZAOCZNY
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Justyna Pasiak

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2015 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa ***(...) (Luxembourg) S.A z siedzibą w L.***

przeciwko ***A. K.***

o zapłatę kwoty 346,14 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 119/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luxembourg złożyła w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew, w którym zażądała zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej A. K. kwoty 346,14 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 15 października 2014 r. do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie tego żądania wskazała, że na podstawie umowy cesji z dnia 21 lipca 2014r. nabył do wierzyciela pierwotnego (...) Sp. z o.o. wierzytelność w stosunku do pozwanego z tytułu świadczonych mu usług komunikacyjnych. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 k.c., a strona pozwana została powiadomiona o dokonanej cesji. Według oświadczenia wierzyciela pierwotnego zawartego w umowie cesji, wierzytelność istnieje i nie jest obciążona prawem osób trzecich. Na podstawie zawartej umowy, wierzyciel pierwotny wystawił na rzecz strony pozwanej dokumenty księgowego, w postaci noty (dotyczy mixów) nr (...)-MP z dnia 12-04-2013r. na kwotę 291,00 zł płatna do 29-04-2013r. Od następnego dnia po dacie płatności wskazanej w tym dokumencie naliczane były odsetki ustawowe. Powód wyjaśnił, że niniejszym pozwem dochodzi roszczenia o zapłatę wierzytelności wynikających z tychże dokumentów księgowych wystawionych w związku ze świadczeniem usług na rzecz strony pozwanej. Wskazanie typu dokumentu, jego numeru, daty jego wystawienia, kwoty na która opiewał oraz daty jego płatności w sposób wyczerpujący opisuje roszczenie dochodzono przez powoda. Powód zaznaczył, iż dochodzona kwota wynika z cząstkowych należności, na które opiewają wskazane dokumenty księgowe powiększone o naliczone kwoty odsetek, a nie z umowy pierwotnej zawartej ze stroną pozwaną. Kwota zadłużenia strony pozwanej, na dzień wytoczenia powództwa, wynosi 346,14 zł. Żądanie pozwu obejmuje niezapłaconą należność wynikającą z wystawionych przez pierwotnego wierzyciela faktury VAT/noty w wysokości 291,00 zł i skapitalizowanych odsetek naliczonych do dnia następnego po dacie wymagalności roszczenia tj. 2013-04-30, do dnia wytoczenia powództwa w kwocie 55,14 zł. Powód podjął próbę polubownego odzyskania należnej mu od strony pozwanej kwoty, kierując do niej wezwanie do zapłaty, jednakże próby te okazały się bezskuteczne.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 03 listopada
2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwanej A. K. zapłacić powodowi w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwotę 346,14 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 15 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 90,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wnieść sprzeciw. Zarządzeniem z dnia 02 stycznia 2015 r. Referendarz Sądowy zarządził pozostawić w aktach korespondencję dla pozwanej bez skutku doręczenie i jednocześnie wezwał pełnomocnika powoda w terminie 7 dni od wskazania pod rygorem uchylenia nakazu zapłaty i przekazania sprawy do sądu właściwości ogólnej do usunięcia przeszkody w doręczeniu nakazu zapłaty poprzez wskazanie adresu pozwanego. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód
w L. uchylił nakaz zapłaty z dnia 03 listopada 2014r. w całości i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.

Pismem z dnia 16 lutego 2015 r. strona powodowa uzupełniła braki formalne pozwu poprzez przesłanie pełnomocnictwa, a w piśmie procesowym z dnia 10 czerwca 2015r. podała nowy adres zamieszkania pozwanej.

Sąd Rejonowy zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwana zachowała postawę całkowicie bierną. Nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiła się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c..

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje, bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy" 2006, nr 16, s. 849).

Ciężar dowodowy we wskazanym zakresie spoczywał zatem na stronie powodowej. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Strona powodowa nie załączyła do sprawy żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, w takich okolicznościach Sąd nie jest w stanie stwierdzić czy pozwana posiadała w ogóle jakiekolwiek nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela oraz czy strona powodowa ma legitymację czynną w sprawie.

W związku z czym, strona powodowa – zdaniem Sądu - nie udowodniła, po pierwsze, legitymacji czynnej, po drugie, nie wykazała również swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej i jej wysokość, jak też swoją legitymację czynną. Strona powodowa nie wykazała w ogóle nabycia wierzytelności wobec pozwanej w wysokości oznaczonej w pozwie, bowiem w ogóle nie przedłożyła ona umowy cesji wierzytelności z dnia 21 lipca 2014 roku, na którą powołuje się w uzasadnieniu pozwu. W niniejszej sprawie brak jest także jakichkolwiek innych dowodów świadczących o przejściu dochodzonej wierzytelności na rzecz powoda.

Sąd nie podzielił stanowiska strony powodowej, iż samo oświadczenie pierwotnego wierzyciela jest wystarczającym dowodem na potwierdzenie istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności. Wobec braków dowodu na złożenie takiego oświadczenia przez pierwotnego wierzyciela oraz nie dołączenia dokumentów księgowych świadczących o wysokości zadłużenia pozwanej, na które strona powodowa się powołuje się treści pozwu, Sąd nie był w stanie ocenić wiarygodności niniejszych twierdzeń.

Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanej, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należytą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła zarówno istnienia dochodzonych wierzytelności, jak i skutecznego dokonania ich przelewu na jej rzecz, należało powództwo oddalić.